

גינג'ר, לכי הביתה!

גינג'ר רוג'רס ניסתה לתבוע את פדריקו פליני ונשלחה הביתה בבושח פנים.

אחת התביעות המישפטיות המגוחכות ביותר שירע עולם הבידור בשנים האחרונות, הסתיימה בעצם הימים האלה בלא כלום. השחקנית הוותיקה גינג'ר רוג'רס החליטה, מיומנתה או בשל עצת אחותה של מכריה, לתינוק לדין את פדריקו פליני על שהשתמש בשמה לטרט גינג'ר ופרד וכניכול לעג לה במהלך הסרט. הוא השתמש בתדמית הציבורית שלי, טענה כתביעתה, הוא רמו כאילו היה קשר רומאנטי כלשהו ביני לבין פרד אסטר, ונתן להבין שמדובר בנזק בררנים ממוקפים.

כל מי שראה את סרטו של פליני ודאי יודע שאין לתביעה הזאת שום אחיזה במציאות. מדובר בשני בררנים איטלקיים אשר התפרנסו בצעיי רותם, כחוקים של גינג'ר רוג'רס ופרד אסטר, ואין אפילו רמז קל שבקלים כאילו הכוונה היתה לכוכבים ההוליוודיים עצמם. מארצ'לו מאסטרורי יאני וג'וליאטה מאסינה הם בפירוש איטלקים, וחוק מה שהיו רוצים לרחף בקלילות כמו אלף ליהם מעבר לים, אין להם שום שייכות לעיר הסרטים. השופט, שדן בתביעה, שלח את רוג'רס הביתה כבושת פנים, בדיוק כפי שהגיע לה. כחברתי בדמויות של גינג'ר רוג'רס ופרד אסטר משום שראיתי בהם סמל לחיקוי ולהערצה של בני דור שלהם. היה זמן שהם היו התגלמות הקולנוע האמריקאי בעיני כולנו, הסביר פליני באי גרת שלחל לבית המישפט, והשופט ציטט אותה בפסקה הדין כנימוק מספיק לרחיקה התביעה.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: החנייה של באבט, קפה בנדר, הקיטר האחרון, מוכח ירח, הוסיכה הקסומה, אהבו כלבך, עיניים שחורות, לידי איב.
ירושלים: הוסיכה הקסומה, עיניים שחורות, חיפה: קפה בנדר, החנייה של באבט.

תל-אביב:

*** ההגיגה של באבט (גורדון, דרמרק) — טכנית פריסאית קאתולית, שמצאה מיקלט בבית פרוטסטנטי בכפר דני מרוחק, ער רכת לבני המקום מישתה לפי כל גיגוני המיטבח הצרפתי. עימות מופלא בין מוסר ואמנות. ביים גבריאל אסכל, עם ספאן אורדן.
*** קפה בנדר (דיונוף, גרמיה) — ברית מפתיעה בין באוואריית בריאטיבשר לבין כושיט טרודה וסוחטה, באכסניה נירחת בלב מיד בר אמריקאי. המור מעורר וחס של הבימאי פרסי אדלון, עם הופעה כובשת של מריאנה סגרכט.
*** סקין בלוז (דיונוף, הונקונג) — פארודיה מטורפת על מסורת האופרה הסינית, על סירטי קונג פו ועל אפוסים היסטוריים גם יחד, בסרט עליו על שלוש נערות המגשימות חלום מותיהן, שעה שפקין כולה עולה באש המרד, בת חילת המאה. בימאי צואי הארק.
*** הנסיכה הקסומה (לב, ארצות-הברית) — כל אגדות הילדים בראי עקום, בספור על בת כפר שהופכת לנסיכה וסיים חתונה לווור ועוד המצאות פרועות מן הסוג הזה, כיד הדימיון הטובה של הבימאי רוב ריינר.

ירושלים:

*** עיניים שחורות (אור, איטליה) — הבימאי הסובייטי ניקיטה מיכאלקוב שילב פדריקו פליני עם אנטון צ'כוב בספור על אר-כטיקט איטלקי מתפרפר המתאהב ברוסייה ושדן אה, והופך עולמות כדי להגיע אליה. מארצ'לו מאסטרורי מושלם בתפקיד הראשי.
*** פראנטיק (אורנ, ארצות-הברית) — רופא אמריקאי מחפש את אשתו שנעלמה בפאריס ונעזר בפאנאקיסטית המברחה סמים לעל-מצוא. רומן פולנסקי ביים מהתלת-רצח מבררת.

חיפה:

*** החבר של החברה שלי (אורלי, צרפת) — מישחקי-אהבה בין שניים וחצי זוגות צעירים, על רקע שכונה עתידינית שנבנתה בשי-נים האחרונות ליד פאריס. מעריצי הבימאי אריק רוהמר יעריכו את מישחקי המוסר והמצפון.

עדנה סיינר

צעקות

במדים

בוקר טוב ויאט-נאם (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — קריין-חילול בגליצה"ל של צבא ארצות-הברית מועבר מתחנה אחת, בכרתים, שם הכל מתנהל על מי מנוחות וכל הנשים לזרבה, לתחנה אחרת בסייגון, שם הנשים הן חלום והפצצות מתחילות להת-מוץ. כי השנה היא שנת 1965 ומה שכונה עד אז "התערבות מישטריתית להחזרת הסדר", מצד כוחות ארצות-הברית, מי-דרדר במהירות למילחמה במלוא מובן המילה.

הקריין החצוף, בעל כושר דיבור, צעקה ואילתור בלתי-מוגבלים, סבור שהוא צריך לאמר במיקרופון כל מה שעולה על דעתו, גם אם זה נוגע לאשכזו של ריצ'ארד ניקסון או לחיי המין של רעיית הנשיא לינדון ג'ונסון. העיקר הוא לשעשע את הח-יילים בעמדות שלהם. ומה שחשוב ביותר, הוא מאמין שפרסי פיות וריי קוניף, המוסיקה המומלצת על-ידי הקצונה הבכירה, שייכים לתקופת האבן הקדומה, והוא מעדיף להשמיע במקומם את הביטי הרוק האחרונים.

סביב דמות ציורית ומשתוללת זו, בנה הבימאי בארי לוונסון סאטירה שעוד יראו בה, ביום מן הימים, את מאש של מילחמת ויאט-נאם (מאש המקורי התנהל בקוריאה). כי מאחורי הבדי-חות החצופות, מסתתר ההלם של מי שמבין כי הוא משרת בעצם שקר מאורגן. אין זה סתם עניין של התגרות במימסד מיושן של קצינים ורס"רים הדורשים מישמעת מנוחלת, זה כבר שיתוף פעולה בעיוות אינפורמציה שנועד לכסות על מילחמת-

ויליאמס וויטאקר — מי אוהב ויאט-נאמים?

הרט ללא שום סיבה נראית לעין. החומר הופך בהדרגה ללעג מר כאשר ההגדרות המדויקות, שמקובלות בכל צבא, למושגים כמו "בן-ברית" ו"אויב" מתבלבלות לחלוטין, והאיש שמתחיל את הסרט כבדרן, מוצא עצמו כחייב ליטול עמדה. אין ספק שיש כאן הרבה דמויות שיטחיות, הרבה בדיחות לשם שמיים, עלילות מקבילות שאינן נדבקות עד הרבה בדיחות רובין ויליאמס אדיר בתפקיד הראשי, פורסט ויטאקר עוזר לו היטב כנושא כליו ולוונסון שמר על קצב משגע. מי ידרוש יותר?

לא סוחב

בעלייה

כוח משיכה (פאר, תל-אביב, יש-ראל) — במחשב הביתי של כל מי-קרקולנוע ממוצע רשומים לפחות שניים שניסו להמציא פיתרון חריג לבעיית המוסר המרובע של משולש רומאנטי מודרני: נגישה אושימה ומרקו פרגי. מכס אהובו של אושימה הכניס הביתה את השימפנזה-המאהב של שארלוט ראמפלינג והציב מיטת-כלולות בתוך כלוב ענק בהסכמת הבעל. אילו היה הקוף קטן יותר, בגודל של חיית-חמד, למשל, ייתכן וה"מנאז"אה-טרוא" הזה של אשה-בעל-קוף לא היה מפרע את מנוחת השכנים עד עצם היום הזה.

אצל מרקו פרגי הופך המשולש — זוג נשים המחזיקות בגבר אחד — לשתיים המחזיקות זו בזו (חנה שיגולה ואורנלה מוטי בהעתיק הוא האשה) כשאת השלוש הנשי משלימה התינוקת, ממשכת הקיום של הגזע האנושי.

נפתלי (אירית עירית) אלתר מנסה גם הוא לצאת מן הזווית המקובלת של המשולש הרומאנטי הבורגני ולהמציא פיתרון שלכאורה אינו בורגני.

אלתר הבימאי מציג זוג נשוי ומאושר לפי כל הכללים המקו-בלים. הוא, ילי, (חנן גולדבלט) כותב תסריטי-מיסומת מבריק, היא, דפנה, (אירית אלתר) מכשירה נשים ללידה טיבעיות. לשניים, בהתאם לנורמות, שני ילדים מתבגרים, ולבטי גיל מעבר האופייניים לבני המעמד הבורגני העליון של ישראל, שאינם סובלים מבעיות פרנסה.

גולדבלט וקימחי — שתי זוויות למשולש עיין

הם שומרים על שלמות נישואיהם בדביקות מוסרית ואפילו מדעים לעובדה שאויב הנישואין המושלמים הוא השיעמום המיני — ובדרכם הצדקנית מנסים להפיג גם אותו. ואמנם אחד הקטעים היותר-רעננים בסרט הוא המעמד המותח, כשביום-הולדתו ה-40 של הבעל, בעיצומה של מסיבת ההפתעה, מת-חמקים להם בני-הזוג, ילי ודפנה, לחדר-השינה, וצופים יחד בסרט כחול שנועד להפרות את תשוקתם שנרדמה בחלוף הזמן. אלא שמכאן והלאה ממשיך הכל לזרום באפיק המקובל.

תעלומת הנסיוב

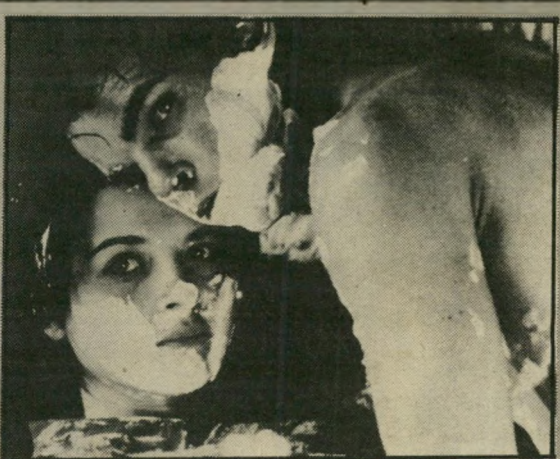
הנשכח

זה אצלה בדם (לב, תל-אביב, צרפת) — בעצם, הגדרת הסרט כאן אינה מדויקת כל-כך. אמנם מדובר בתינון ובביצוע של פריצה לתוך מעבדה של חברת כימיקלים גדולה, אבל אחרי שעתיים של מוזות, בדיחות פרטיות, קריצות לעבר תולדות הקולנוע וסצינות שאינן מתקשרות כל-כך ביניהן, קשה לזכור כי אכן היה בכל העניין הזה גם קצה של עלייה.

לאוס קארבסט, שיש סבורים כי הוא עתיד להציל את הקולנוע הצרפתי משיממונו, מפליג ביומרותיו עוד יותר מאשר בסירטו הראשון, נער פוגש נערה. הוא נטל את כוכב אותו הסרט, דניס לאבאן, בעל החזות העגומה, את חברתו הפרטית לחיים ז'ולייט בינוש (המופיעה בימים אלה גם בקלות הבלתי-נסבלת של הקיים) ואת אחד השחקנים המרשימים של הקולנוע הצרפתי, מישל פיטולי, והעמיד אותם בתמונות פוטוגניות ב"משך קצת יותר משעתיים.

לזכותו צריך לומר, שהשיג מהצלם ז'אן-איוו אסקופיה תוצ-אות נאות ביותר, אכן מלאכת-מחשבת של צילום ציבועני. הצינונות הבודדות מוצלחות במני עצמן, למשל, כאשר לאבאן מחליק על מיתר של מצנח כדי להציל את בינוש שנתקעה באוויר, או היאבקות חופשית (בצחוק) בין השניים, כשהם מור-חים זה את זה במישחת-גילוח.

כאשר מחברים את הכל יחד, מתקבל רצף מעיף, מרגיז וחסר-טעם של תמונות. כל אחת אולי מדברת בזכות עצמה,

לאבאן ובינוש — משחקים בנדמה לי

אבל אינה מתקשרת למה שהיה לפני כן או בא לאחר מכן. הפריצה לתוך המעבדה באה על מנת להשיג נסיוב חדש למחלה עוד יותר ממארת מן האיידס, מחלה שתוקפת את כל אלה המתעלסים ללא אהבה, והרי עצם בחירת המחלה הדימוינית הזו מראה את היומרות התהומיות של הממציא. את השוד צריכים לבצע נגוסטרים צרפתיים, השקועים בחובות עד מעל לראשם, ומן הפירות צריכים ליהנות האמריקאים המס-תובבים במכוניות השחורות שלהם וזורעים אלימות סביבם.